ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. καὶ τέλος)

ΛΛΑ πιαρ' ὅλα αὐτα, ὁ Λώρης δὲν ἦταν κακός. Κατὰ βάθος λυπόταν τὸν παραλυμένο δικηγόρο. Κι' ἔτσι θλιμμένος καὶ μελαγχολικὸς ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς Λίζας.

Ἡ κ. Λιναρδῆ ἀναπαύσαν τὴν ὥρα αὐτή.

Δέχτηκε τὸ Λώρη καὶ τὴ Λίζα, μὲ καλωσύνη κι' ἐγκαρδιότητα, ὅπως πάντα.

— Εἴσαστε πολὺ καλός, τοῦ εἶπε, ποὺ μὲ θυμηθήκατε κι' ἤρθατε. Ἀπὸ τὴν ἤρεμη ἔκφρασι τῆς νέας, ὁ Λώρης κατάλαβε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ δρᾶμα ποὺ συνέβη. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Δὲν θὰ τῆς ἔλεγε τίποτε. Γιατὶ νὰ πῆς θυμήσῃ πρόσωπα, ποὺ τὴν εἶχαν πληγώσει τόσο βαθειά, γιατὶ νὰ τῆς διηγηθῆ τόσο τραγικὲς ἱστορίες; Ἡ Λίζα θὰ μάθαινε τὸ τραγικὸ νέο ἀπ' τὶς ἐφημερίδες, τὸ πρωΐ. Καλύτερα ἔτσι λοιπόν...

Κάθησαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, μὲ τὰ γόνατα σχεδὸν ἑνωμένα, κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα πράγματα.

Ἔξαφνα, ἡ Λίζα ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ἀπόψε νιεφεύτηκα πάλι τὴ Λίνα μας. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα διάφανο, σὰν νὰ ἦταν ἀέρινο καὶ μὲ κυπτοῦσε μὲ μιὰ ἔκφρασι γεμάτη γαλήνη... Τί λέτε καὶ σεῖς; δὲν εἶνε καλὸ τὸ ὄνειρο αὐτό;

Πρὶν προφτάσει ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λώρης, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸ δρόμο:

— Ἐφημερίδεεεεεες!....

Κι' ἀμέσως ὕστερα:

— Τὸ σημερινὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα... Ἡ αὐτοκτονία τοῦ νεαροῦ δικηγόρου!...

Ἡ Λίζα ἄκουσε. Ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ Λώρη, τάσφιξε μὲ δύναμι καὶ τὸν κύπταξε στὰ μάτια.

Ὁ νέος στενοχωρήθηκε. Θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἡ Λίζα τὸν διέκοψε καὶ τὸν ρώτησε μὲ συγκινημένη φωνή:

— Ἐκεῖνος;

Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ πῶς καὶ γιατί, τὰ λόγια τοῦ ἐφημεριδοπώλη τὴν ἔκαναν νὰ ὑποψιαστῆ, νὰ μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ἐκεῖνος; ξαναρώτησε σιγανὰ κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Ὁ Λώρης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ναί, εἶπε μονάχα.

Ἡ Λίζα ἄφησε τὰ χέρια του καὶ πῆρε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὶς παλάμες της. Ἔμεινε ἔτσι, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια ἀρκετὴ ὥρα. Τί σκεφτόταν;

Ὁ Λώρης τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ λέῃ λέξι.

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί γινότανε στὴν καρδιά της. Ἦταν συγκίνησι αὐτὸ τὸ βουβὸ ἀσθημα, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ἐμβρόντητη;

Μήπως ἀγαποῦσε ἀκόμα τὸ Βρανᾶ, μ' ὅλα ὅσα τῆς εἶχε κάνει;...

Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτό. Ἀνάμεσα στὴ νέα καὶ στὸ δικηγόρο ὑπῆρχε ἕνας νεκρός, ὑπῆρχε ἕνας τάφος...

Τότε; Γιατὶ εἶχε ἀπομείνει ἔτσι ἄναυδη ἡ Λίζα, μαθαίνοντας τὴν τραγικὴ εἴδησι; Ἦταν ἀπὸ μεγάλη χαρά, χαρὰ ἄγρια, ἦταν ἀπὸ εὐχαρίστησι, ἦταν ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ποὺ κρυφόκαιγε μέσα της, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κι' ἡ ἴδια;

Ὁ Λώρης δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Τὰ μάτια τῆς νέας, πάνω στὰ ὁποῖα θὰ διάβαζε ἴσως τὴν ἀλήθεια, ἦσαν κλειστά....

Τέλος ἡ Λίζα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἀναστέναξε βαθειὰ κι' ἔκαμε τὸ σταυρό της.

— Θεέ μου, συγανομιθύρισε, Θεέ μου, συχώρησέ με!...

Καὶ πάλι ὁ Λώρης δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί σημασία εἶχαν ὅλ' αὐτά. Γιατὶ ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τὴν συχωρέσῃ ἡ Λίζα; Γιατὶ πόνεσε ἢ γιατὶ χάρηκε, μαθαίνοντας τὸ θάνατο τοῦ Βρανᾶ;

Ἐντελῶς σχεδὸν ἤρεμη τώρα, ἡ νέα ζήτησε συγνώμην ἀπ' τὸ Λώρη γιὰ τὴν ξαφνικὴ ταραχή της καὶ τὸν ρώτησε πῶς συνέβη τὸ δρᾶμα. Ὁ Λώρης τῆς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια ὅ,τι εἶχε διαβάσει στὴν ἐφημερίδα.

Ἡ Λίζα τὸν ἄκουγε, χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ. Μόνον ὅταν ὁ Λώρης τελείωσε, ἡ νέα τοῦ πιασε πάλι τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑπάρχει ἐκεῖ πάνω ἕνας Θεός, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, κρίνει τὶς πράξεις μας καὶ μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τὶς ἀδικίες μας. Καὶ τώρα, πέστε μου, θέλετε νὰ πᾶμε μαζὺ αὔριο σπὸ νεκροταφεῖο; Θὰ πᾶμε ἄνθη στὸν τάφο τῆς Λίνας.

— Ναί, ναί. Θὰ ἐρθῶ, σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς συντροφέψω.

— Ἐλᾶτε ἀπ' τὸ σπίτι στὶς ἐννιά. Σύμφωνοι;

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἀθήνα ἔλαμπε καὶ φωτοβολοῦσε κάτω ἀπὸ μιὰ ὑπέροχη λιακάδα. Φορτωμένοι ἄνθη, ὁ Λώρης κι' ἡ Λίζα, τράβηξαν γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.

Μόλις φτάσανε πάνω ἀπ' τὸν τάφο τῆς Λίνας, ἡ Λίζα γονάτισε. Τὸ στῆθος της φούσκωσε ἀπὸ καϋμὸ καὶ πόνο, τὰ μάτια της βουρκώσανε. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στολίζῃ τὸν τάφο τῆς ἀδελφῆς της.

Ὁ Λώρης τὴν ἐμμιήθηκε. Γονάτισε πλάϊ της καὶ τὴ βοηθοῦσε, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα. Ἔτσι, ἐπάνω σπ' ἀνθοστόλισμα τοῦ τάφου τῆς τραγικῆς νέας, ὁ Λώρης κι' ἡ Λίζα βρεθήκανε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

Ἡ Λίζα κύτταξε τὸ νέο κατάμματα, μὲ τὰ ὑγρὰ ἀπ' τὸ κλάμμα μάτια της, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ πούτρεμε:

— Λώρη!...

— Λίζα! ψιθύρισε ὁ Λώρης.

Ἤθελε νὰ προσθέσῃ: «—Λίζα, ἀγαπημένη μου Λίζα, μὴν κλαῖς πειά. Θέλω νᾶσαι εὐτυχισμένη.... Γιατὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, Λίζα!...» Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ προχωρήσῃ. Ἡ φωνή του κόπηκε.

Ἡ Λίζα τὸ κατάλαβε. Καί, σκύβοντας κοντά του, τοῦ ψιθύρισε:

— Μίλησέ μου ἐλεύθερα, Λώρη. Τώρα πειὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι γιὰ ὅλα. Μίλησέ μου... Μὴ δισπάζεις...

Ὁ Λώρης χαμήλωσε τὰ μάτια του, τὰ μισόκλεισε σχεδὸν καὶ εἶπε:

— Λίζα, σ' ἀγαπῶ!...

Ἡ Λίζα ἔσφιξε τὰ χέρια του μὲ λαχτάρα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Κι' ἐγώ, Λώρη.

Ὁ νέος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾶῃ τὸ κεφάλι του σκυμμένο, τὴν κύτταξε τόσο θαρρετὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Θὲς νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Λίζα;

Ζαλισμένη ἀπὸ εὐτυχία ἡ νέα, ἔγειρε ἀπαλὰ πρὸς τὸ μέρος του, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ναί, Λώρη, τὸ θέλω... Καὶ σ' ὁρκίζομαι ἐδῶ, πάνω ἀπ' τὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης μου ἀδελφῆς, πὼς ποτὲ δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ, πὼς θὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένο, Λώρη...

* * *

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Λώρη καὶ τῆς Λίζας γίνανε σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο, μετὰ τρεῖς μῆνες. Ἡ Φλώρα εἶχε βγεῖ στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἀπ' τὴν κλινικὴ ποὺ νοσηλευότανε, πιὸ τρελλὰ ἐρωτευμένη γιὰ τὸ νέο. Δὲν τὸν ἔβλεπε σπειὰ στὸ θέατρο καὶ τὸν ἀναζητοῦσε παντοῦ. Μιὰ μέρα τέλος, ἔμαθε ξαφνικὰ τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴ Λίζα καὶ τρελλὴ ἀπὸ θυμό, πῆγε καὶ τὸν συνάντησε σπίτι του. Φοβέρισε, ἔκλαψε, ἰκέτεψε, μὰ τοῦ κάκου.

— Εἴσαστε τρελλή; τῆς φώναξε ὁ Λώρης. Φευγᾶτε ἀμέσως ἀπὸ δῶ!..

Ἡ Φλώρα ἔφυγε, ἐκστομίζοντας τρομερὲς ἀπειλὲς ἐναντίον τῆς μνηστῆς του. Μολαταῦτα παρηγορήθηκε γρήγορα μὲ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἄσσου τοῦ ποδοσφαίρου. Ἔξη μῆνες ἀργότερα, ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ Λώρη καὶ τῆς Λίζας. Καὶ ζοῦν ἀκόμα σήμερα στὴν Ἀθήνα εὐτυχισμένοι, λατρεύοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

ΤΕΛΟΣ

— Εἴσαστε τρελλή; φώναξε ὁ Λώρης στὴ Φλώρα. Φευγᾶτε ἀμέσως ἀπὸ δῶ!...